

LAURIE FOREST

ČERNÁ ČARODĚJKA

FANTASY

ČERNÁ ČARODĚJKA

Copyright *THE BLACK WITCH* © 2017 by Laurie Forest

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Lenka Lichtenberg, 2019

Obálka © Kreatika s.r.o., 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-372-5 (pdf)

LAURIE FOREST

ČERNÁ ČARODĚJKA

*Věnováno mé matce Jane Sextonové,
geniálně kreativní umělkyni a intelektuálce
(1944–2015)*

Č Á S T P R V N Í

PROLOG

Lesy jsou překrásné.

Stromy jsou moji přátelé a já cítím, jak se na mě usmívají.

Poskakuju a rozkopávám suché borovicové jehličí, prozpěvuju si a držím se hned za patami svého milovaného strýčka Edwina, který se za mnou s úsměvem otáčí a pobízí mě, abych šla dál.

Jsou mi tři roky.

Tak hluboko v lese jsme ještě nikdy nebyli a já jsem z toho dobrodružství celá rozrušená. Vlastně do lesa téměř *nikdy* nechodíme. A tentokrát vzal strýček Edwin s sebou *jenom* mě. Mé bratry nechal doma, daleko odsud.

Snažím se s ním udržet krok, klopýtám přes bludné kořeny a vyhýbám se nízko rostoucím větvím.

Konečně zastavíme na prosluněné mýtině hluboko v lesích.

„Něco pro tebe mám, Elloren,“ řekne strýček.

Klekne si ke mně, vytáhne z kapsy kabátu klacík a vtiskne mi ho do ruky.

Dáreček!

Není to jen obyčejný klacík, je lehoučký a vzdušný. Zavřu oči a najednou mi v mysli vyvstane obraz stromu, z něhož pochází. Velký, košatý strom, který se koupe ve slunečních paprscích a vyrůstá z písku. Otevřu oči a mávám klacíkem nahoru a dolů. Je lehký jako peříčko.

Strýček vyloví z kapsy u kalhot svíčku, vstane, postaví ji na ne-daleký pařez a zase se ke mně vrátí. „Drž tu hůlku takhle, Elloren,“ radí mi laskavým hlasem, skloní se a přidrží mi ruku.

Dívám se na něj trochu vyděšeně.

Proč se mu třese ruka?

Sevru hůlku ještě pevněji, snažím se udělat přesně to, co po mně chce.

„To je ono, Elloren,“ povzbuzuje mě trpělivě. „Teď po tobě budu chtít, abys po mně zopakovala pár podivných slovíček. Dokážeš to?“

Radostně přikyvuju. Jasně, že to dokážu. Pro svého strýčka bych udělala cokoli.

Pronáší nějaká slova. Je jich jen pár a já se zase cítím šťastná a sebejistá. Jsou v nějakém cizím jazyce a znějí poněkud zvláště, ale dobře se vyslovují. Určitě se mi to podaří, a on mě pak obejmě a možná mi dá jeden z těch melasových koláčků, které si před odchodem z domu zastrčil do vesty.

Napřáhnu ruku, pevně ji podržím a namířím hůlku na svíčku, přesně tak, jak mi to ukázal. Cítím ho hned za sebou, pozorně mě sleduje, jestli jsem jej dobře poslouchala.

Otevřu ústa a začnu neznámá slova odříkávat.

Jakmile ta podivná slova vypustím z úst, skrze chodidla mi cosi hřejivého a dunivého začne stoupat do nohou, přímo ze země.

Něco z těch stromů.

Mým tělem prostupuje ohromná síla a rází si cestu směrem k hůlce. Ruka se mi klepe a pak přichází oslepující záblesk. Exploze. Z hůlky vyšlehne oheň a okolní stromy v mžiku zachvátí plameny. Hoří všude kolem nás. Slyším svůj křik a děsivé burácení ohně. Stromy mi křičí v hlavě. Někdo mi vyrval hůlku z ruky a odhodil ji stranou. Strýc mě zvedl a sevřel do náručí, okolní les pohlcují plameny a my prcháme pryč do bezpečí.

Od té doby se cítím v lese jinak.

Mám dojem, že se stromy ode mě odtahují, necítím se mezi nimi uvolněná. A proto jsem se začala hvozdu vyhýbat.

Dětské vzpomínky se časem rozplynou v mlze.

„Byl to jen sen,“ uklidňuje mě strýček, když se mi ohnivá scéna vrací v temnotě spánku. „Kdysi dávno jsi v bouřce zabloudila v lese. Mysli na něco hezkého a běž zase spát.“

A já jsem mu uvěřila, protože mě má rád a nikdy mě nezklamal.

Zdá se, že i les opakuje jeho slova. *Běž spát*, šustí listy ve větru. Časem vzpomínky vyblednou a zmizí jako kámen hozený na dno hluboké, temné studny.

Do říše hrůzostrašných stínů.
O čtrnáct let později...

1. KAPITOLA

HALFIX

„Tu máš, ty hloupej ikarale!“

S košíkem čerstvě natrhaných bylinek a zeleniny u boku pobaveně sleduji své malé sousedy. Do teplého slunečného dne se pomalu začaly vkrádat první chladivé záchvěvy blížícího se podzimu.

Emmet a Brennan Gaffneyovi jsou šestiletá dvojčata s černými vlasy, očima zelenýma jako les a sotva znatelně třpytivou kůží, kterou si tolik cení moji lidé, mágové z Gardnerie.

Oba chlapci se uprostřed hlučné hry zastaví a s očekáváním se na mě zadívají. Sedí mezi poházenými hračkami na chladné, sluncem zalité trávě.

Krásně barevné dřevěné figurky představují všechny tradiční postavy. Jsou tu černovlasí gardneriánští vojáci v tmavých tunikách posázených blyskavými stříbrnými kuličkami, kteří stojí statečně se zdviženými hůlkami nebo meči. Chlapci rozestavili vojáčky na širokém, plochem kameni do vojenských formací.

Samozřejmě tu jsou i obligátní arcilotři, zlovolní ikaralští démoni s planoucíma očima a tvářemi zkrivenými do širokého, zlomyslného úšklebku. Černá křídla mají výhružně rozepjatá a v ruku svírají ohnivé koule. Chlapci je vyskládali na pokácený kmen stromu a snaží se do nich ze směru vojáků trefovat kameny pomocí katapultu, který si vyrobili z dřívěk a provázků.

A pak jsou tu ještě další postavy. Krásné gardneriánské dívky s dlouhými černými vlasy, prohnání Lupínové, napůl lidé, napůl vlci, kteří mají schopnost se proměňovat. Hadí elfové s kůží pokrytou zelenými šupinami a tajemné vutrinské kouzelnice. Jsou to postavy z pohádek a písní mého dětství, znám je tak dobře jako svůj starý prošívaný přehoz na posteli.

„Proč jste tady?“ ptám se chlapců, zatímco shlížím do údolí na Gaffneyův statek a jeho rozsáhlé plantáže. Eliss Gaffneyová obvykle nepouští dvojčata daleko od domu.

„Maminka pořád pláče.“ Emmet srazí hlavu jednomu z vlčích stvoření.

„Nikomu o tom neříkej!“ zarazí ho roztřeseným hlasem Brennan. „Papa ti za to nařeže! Říkal, že o tom nemáme mluvit!“

Brennanův strach mě nepřekvapuje. Všichni vědí, že mág Warren Gaffney je hrubián, jehož se bojí vlastní žena i děti. A znepokojivé zmizení jeho devatenáctileté dcery Sage jej zatvrdilo ještě více.

Znovu s obavami pohlédnu na Gaffneyův statek.

Kdepak jsi, Sage? povzdechnu si smutně. Už je to víc než rok, co beze stopy zmizela. *Co se ti jenom mohlo stát?*

Zamyšleně vydechnu a otočím se k chlapcům. „To je v pořádku,“ snažím se je uklidnit, „klidně tu můžete chvíli zůstat. Jestli budete chtít, stavte se na večeři.“

Chlapci v tu ránu pookřejí a vypadají, že se jim velice ulevilo.

„Elloren, pojď si s námi hrát,“ žadoní Brennan a laškovně mě zatahá za cíp tuniky.

Usměju se a rukou prohrábnu Brennanovy vlasy. „Možná později. Víš přece, že musím pomáhat s večeří.“

„Porážíme ikaraly!“ hlásí Emmet. A hned to musí demonstrovat dobře mířenou ránou na jednu z hraček. Kámen trefí malého démona a smete ho obloukem do trávy. „Chceš vidět, jak mu urazím křídla?“

Zvednu malou figurku ze země a přejedu palcem přes spodek podstavce, na němž není nanesená barva. Zhluboka se nadechnu, zavřu oči a v mysli mi vyvstane obraz mohutného stromu s hustou korunou, nízko svěšenými větvemi a křehkými bílými květy.

Hloh ojíněný. Příliš elegantní dřevo na to, aby z něj vyrobili dětskou hračku.

Otevřu oči, obraz v mysli se rozplyne a já zjišťuji, že zírám do démonových oranžových očí. Překonám touhu znovu si strom vybavit, teď není čas na zábavu.

Když držím v rukou kousek dřeva a zavřu oči, dokážu si představit místo, odkud strom pochází, cítit vůni hustého, hliněného

koberce pod jeho kořeny a vnímat sluneční paprsky dopadající na jeho rozprostřené listy.

Své vize si samozřejmě musím nechávat pro sebe.

Tohle zvláštní spojení s přírodou je typické pro faeskou krev a strýček Edwin mě důrazně varoval, abych o tom nikdy s nikým nemluvila. My Gardneriáni jsme čistokrevná rasa bez příměsi pohanské krve národů žijících okolo nás. A linie mých předků nese nejmocnější a nejčistší mágovskou krev ze všech.

Ale mně to nějak nejde do hlavy. Pokud je to pravda, tak proč mívám ty vize?

„Dávejte si na své hračky větší pozor,“ pokárám něžně hochy. Postavím figurku na zem a zapudím z mysli přetrvávající obraz stromu.

Z dálky ke mně ještě doléhají zvuky velkých klukovských bitev, ale já už se blížím k malému venkovskému stavení, v němž bydlím se strýčkem Edwinem a svými dvěma bratry. Zadívám se přes rozlehlé pole ke koňským stájím a leknutím zkoprním.

Stojí tam velký, elegantní kočár. Po stranách má umělecky ztvárněný emblém Rady mágů, nejvyšší instance gardneriánské vlády. Kaligrafické vyobrazení zlatého „M“ zdobené kudrlinkami.

Čtveřice vojenských stráží, dokonalých kopií Emmetových a Brennanových figurek v životní velikosti, posedává okolo a svačí. Jsou to urostlí vojáci oblečení v černých tunikách se stříbrnými kuličkami na prsou a magickými hůlkami a meči u boku.

Určitě to bude kočár mé tety, koho jiného by mohl být! Moje teta je členem nejvyšší Rady mágů a nikdy necestuje bez ozbrojeného doprovodu.

Tělem mi projede vlna vzrušení a přidám do kroku. Proč jen moje mocná teta zamířila ze všech možných míst na Erthii právě do takového zapadákov, jako je Halfix?

Naposledy jsem ji viděla, když mi bylo pět let.

Kdysi jsme bydleli poblíž ní ve Valgardu, rušném přístavu a hlavním městě Gardnerie. Ale téměř jsme se nevidali.

Jednoho dne se moje teta z čista jasna objevila v přední místnosti obchodu s houslemi, který patřil mému strýci.

„Už jsi podrobil děti zkoušce s hůlkou?“ vyzvíдалa sladkým hlasem, ale oči měla pichlavé jako rampouchy.

Vzpomínám si, jak jsem se za strýčkem Edwinem schovávala a přidržovala se cípu jeho tuniky. Ta elegantní bytost stojící přede mnou mě naprosto uchvátila.

„Samozřejmě, Vyvian,“ odvětil strýc směrem ke své sestře poněkud nejistě. „Už několikrát.“

Nechápavě jsem se na svého strýce podívala. Nepamatovala jsem si, že by mě kdy podrobil zkoušce s hůlkou, jak je to zvykem u všech gardneriánských dětí.

„A co jsi zjistil?“ vyzvídala.

„Rafe a Elloren nemají žádné magické schopnosti,“ odpověděl a zlehka se posunul, aby mi zakryl výhled na tetu Vyvian a odvedl ode mne pozornost. „Ale v Trystanovi něco magického je.“

„Jsi si tím jistý?“

„Ano, Vyvian, zaručeně!“

A od té doby k nám začala chodit na návštěvu.

Brzy poté se mému strýci městský život nečekaně omrzl. Bez varování mě a mé bratry sebral a odvezl sem, do malé vesničky Halfix na severovýchodní hranici Gardnerie, kde od té doby žijeme.

Uprostřed ničeho.

Když procházím okolo naší chalupy, zaslechnu z kuchyňského okna své jméno a zabrzdím.

„Elloren už *není* dítě, Edwine,“ zazněl tetin hlas.

Položím košík se zeleninou a bylinkami na zem a přikrčím se.

„Na zasvěcení je ještě příliš mladá!“ snaží se strýc oponovat s lehkou nervozitou v hlase.

Zasvěcení? Rozbuší se mi srdce. Většina gardneriánských dívek mého věku je již dávno zasvěcená, magicky spojená s mladým mužem na celý zbytek života. Ale my jsme tu obklopeni horami a úplně odříznutí od světa. Jediná zasvěcená dívka, kterou znám, je Sage, ale ta zmizela.

„Obvykle se dívky zasvěcují v sedmnácti letech.“ Teta zní poněkud podrážděně.

„Je mi úplně jedno, v jakém věku je to obvyklé,“ trvá na svém strýc o poznání sebejistějším tónem. „Je to *moc brzy*. V tomhle věku ještě nemůže vědět, co chce. Neví ještě o světě vůbec nic...“

„Protože jsi jí to *neumožnil*.“

Strýc už se nadechuje k dalšímu protestu, ale moje teta ho předběhne. „Ne, Edwine, to, co se stalo Sage Gaffneyové, by mělo být pro nás pro všechny varováním. Svěř Elloren do mé péče a já ji představím těm nejlepším mladíkům. A až bude bezpečně zasvěcená jednomu z nich, uvedu ji do Rady mágů. *Nesmíš* brát její budoucnost na lehkou váhu.“

„Ale já ji *neberu* na lehkou váhu, Vyvian. Je ještě moc mladá, nemůžeme přece rozhodovat *za* ni.“

„Edwine!“ Tetin sametový hlas najednou nabral výhrůžný podtón. „Nedáváš mi na výběr, budu muset vzít věci do vlastních rukou.“

„Vyvian, nejspíš jsi zapomněla, že jsem nejstarším mužským členem rodiny,“ oponuje strýc, „a co se týče Elloren, mám právo mít poslední slovo, a po mé smrti toto právo přechází na Rafeho, nikoli na tebe.“

Zvednu obočí. Pokud se strýček odvolává na něco takového, pohybuje se na velmi tenkém ledě. Moc dobře vím, že s tímto argumentem nesouhlasí. Vždycky si stěžoval, jak je gardneriánská mocenská struktura nespravedlivá vůči ženám, a měl pravdu. Jen několik málo gardneriánských žen používá magické hůlky a moje slavná babička byla výjimkou potvrzující pravidlo. Téměř všichni mocní mágové jsou muži, takže se magie pochopitelně předává po mužské linii. Muži proto vládnou domácnostem i celé zemi.

Ale strýček Edwin je přesvědčen, že už to zašlo příliš daleko. Ženy nesmějí bez souhlasu rady hůlky používat. Poslední slovo v rodině má vždy nejstarší mužský člen a nejvyšší vládní post, úřad nejvyššího mága, mohou zastávat pouze muži. A pak je tu ta věc, která strýčkovi vadí asi ze všeho nejvíc: zasvěcování. Zaslíbení žen v čím dál mladším věku.

„Nemůžeš ji chránit donekonečna,“ naléhá teta.

„Jak to asi dopadne, až už tu nebudeš a všichni vhodní muži budou už dávno zasvěcení?“

„Dopadne to tak, že se v tomhle světě o sebe dokáže postarat.“

Moje teta se tomu zasměje. Dokonce i její smích působí jaksi noblesně. Připomíná mi překrásný vodopád. Kéž bych se také uměla tak smát. „A jak přesně si představuješ, že se v tomhle světě o sebe postará?“

„Rozhodl jsem se poslat ji na univerzitu.“

Nadechuju se, co to jde, a pak zadržím dech. Nemohu dýchat, jsem příliš šokovaná, než abych se mohla pohnout. Prodlěva v jejich rozhovoru prozrazuje, že moje teta pravděpodobně reagovala stejným způsobem.

Budu studovat na *Verpaciánské univerzitě*! Se svými bratry. V úplně cizí zemi. Nevěřila jsem, že by se mi ten sen mohl opravdu někdy splnit.

„Proč bys ji tam posílal?“ opáčila překvapeně teta.

„Aby se stala apatykářkou.“

Zmocní se mě ohromná radost. Celá léta jsem strýčka Edwina prosila, aby mě tam poslal. Toužila jsem po něčem víc, než co nabízí naše malá knihovna a sběr bylinek. Strašně jsem Trystanovi a Rafemu záviděla, že tam můžou studovat.

Verpaciánská univerzita. V rušném hlavním městě Verpacie. S apatykářskými laboratořemi a skleníky. Slavné gardneriánské Athenaeum plné knih. Léky proudí na verpatské trhy z východu i západu po hlavní obchodní stezce v zemi.

Točí se mi z těch všech příležitostí vzrušením hlava.

„No tak, Vyvian,“ namítne strýček, „netvař se tak překvapeně. Apatykářství je pro ženu seriózní zaměstnání a vyhovuje Ellorenině tiché, knihomolské povaze více než Rada mágů. Elloren miluje svoji zahradu, vyrábí tinktury... Je v tom opravdu dobrá.“

Rozhostilo se nepřijemné ticho.

„Nedáváš mi jinou možnost, než abych se do toho zásadním způsobem vložila,“ pronese teta hlubokým a tvrdým hlasem. „Je ti jasné, že dokud nebude Elloren zasvěcená, nedám na její univerzitní vzdělání ani jediný gulden?“

„Nic jiného jsem od tebe ani nečekal,“ odvěti strýček chladně. „Aby si Elloren vydělala na studium, zařídil jsem pro ni práci v kuchyni.“

„To je *neslýchané*!“ vykřikne teta. V jejím hlase je znát napětí a rozhořčení. „Vychováváš tyhle děti, jako kdyby to byli nějací keltští rolníci,“ zaútočí na něj, „a upřímně řečeno, Edwine, je to ponižující. Zapomněl jsi, kdo jsme? Nevím o žádné gardneriánské dívce, natož o někom ze stejné společenské vrstvy, jako je Elloren, která pochází z takové význačné rodiny, kdo by pracoval v kuchyni. To je práce pro Urisky, pro Kelty, ne pro takovou dívku, jako je ona. Představení univerzity budou *šokováni*.“

Něco velkého do mě strčí ze strany a já vyděšeně nadskočím. Vedle mě stojí můj starší bratr Rafe a usmívá se od ucha k uchu.

„Překvápko, ségra!“

Nechápu, jak se někdo tak statný a vysoký dokáže pohybovat tiše jako kočka. Takhle neskutečně nenápadný se naučil být na svých loveckých toulkách hvozdem. Očividně se právě vrátil z lovu, přes jedno rameno mu visí luk a toulec a přes druhé postřelená husa hlavou dolů.

Šlehnou po bratrovi přísným pohledem a na znamení, aby byl potichu, přiložím prst na ústa. Teta Vyvian a strýc Edwin pokračují v hádce o zasvěcení.

Rafe zvědavě pozvedne obočí, pořád se ještě usmívá a naklání hlavu k oknu. „A jéje,“ zašeptá a kamarádsky mě štouchne do ramene. „Řeší tvoji romantickou budoucnost.“

„O to nejdůležitější jsi ale přišel,“ zašeptám. „Před chvílí se bavili o tom, že po strýčkově smrti se staneš mým pánem a ochráncem ty.“

Rafe se uchechtne. „Jo, a moje krutovláda začne tím, že tě nechám dělat všechny domácí práce místo mě. *Především* umývání nádobí.“

Převrátím oči v sloup.

„A nechám tě zasvětit s Garethem.“ Utahuje si ze mě dál.

Vyvalím oči a otevřu pusu. Gareth, náš kamarád z dětství, je pro mě něco jako bratr. Vůbec nic romantického k němu necítím.

„No co?“ směje se Rafe. „Mohla bys dopadnout mnohem hůř, děvenko.“ Vtom se mi podívá přes rameno a tvář mu zalije široký úsměv. „No ne, koho to tu máme. Ahoj Garethe a Trystane.“

Trystan a Gareth se vynořili za chalupou a míří k nám. Střetnu se pohledem s Garethem a on okamžitě zrudne a nasadí plachý, rozpačitý výraz.

Nejradši bych se do země propadla. Určitě slyšeli, jak si ze mě Rafe utahoval.

Garethovi je dvacet, o pár let víc než mně. Má robustní postavu se širokými rameny, tmavě zelené oči a černé vlasy jako všichni ostatní. Ale v něčem se přece liší. V černých vlasech se mu lesknou stříbrné prameny, což je pro Gardneriány velice neobvyklé a mnozí to považují za důkaz nečisté krve. Celý život mu to všichni neustále předhazují. Děti mu nadávaly, že je „míšenec,“ „elfoun“ a že „má faeskou krev“. Gareth, syn lodního kapitána, stoicky snášel všechny

urážky a útěchu často nacházel se svým otcem na moři. Nebo tady s námi.

Tváře mi polilo nepříjemné horko. Mám Garetha ráda jako svého bratra. Ale rozhodně se s ním nechci nechat zasvětit.

„Co to děláte?“ ptá se překvapeně můj mladší bratr Trystan, když nás s Rafem uvidí příkrčené pod oknem.

„Tajně tu posloucháme,“ zašeptá vesele Rafe.

„Proč?“

„Chtějí zasvětit tady Ren,“ odpoví Rafe.

„Ani náhodou,“ protestuju a mračím se na Rafeho. Pak pohlédnu zpět na Trystana a rozzárím se štěstím. „Budu *studovat* na univerzitě,“ šklebím se.

Trystan zvedne překvapeně obočí. „To si děláš legraci!“

„Ne, nedělá,“ odvěti Rafe žoviálně.

Zachytím Trystanův souhlasný pohled. Můj tichý, studijně zaměřený mladší bratr univerzitu miluje. Trystan je z nás jediný, kdo zdědil magické schopnosti, a kromě toho také talent na výrobu luků a šípů. V pouhých šestnácti letech už má příslibené členství v gardneriánské zbrojní gildě a přijali ho jako učedníka do armádních služeb.

„Ren, to je skvělé,“ oduší Trystan. „Můžeme spolu chodit na obědy.“

Rafe pohlédne na Trystana a s předstíranou vážností si to namíří k oknu.

Trystan přistoupí na naši hru, odloží upjatost a příkrčí se taky. Gareth neví, co dělat, a tak se k nám přidá.

„*Nemáš pravdu, Edwine. Nemůžeš ji poslat na univerzitu, dokud nebude s někým zasvěcená!*“ Dominantní tón tetina hlasu se na konci začíná lámat.

„Proč?“ oponuje jí strýček. „Její bratři taky ještě nejsou zasvěcení. A Elloren není hloupá.“

„Sage Gaffneyová taky nebyla hloupá,“ pronese teta hrobovým hlasem. „Víš moc dobře, že na univerzitu přijímají všemožnou havěť, Kelty, Elfholleny... Letos dokonce i dva ikaraly. Ano, Edwine, *ikaraly*.“

Vyvalím oči. Ikaralští démoni chodí na univerzitu? Jak je to vůbec možné? Keltští rolníci a Elfholleni možná, ale ikaralové? Vyděšeně se podívám na Rafeho, který jen pokrčí rameny.

„Není se čemu divit,“ povídá teta znechuceně. „Verpaciánská rada je plná kříženců. Vedení univerzity je na tom stejně. Obhajují *absurdní* míru integrace, a to je upřímně řečeno nebezpečné,“ povzdechne si. „Až jmenují Marcuse Vogela nejvyšším mágem, okamžitě dá věci do pořádku.“

„*Jen* aby, Vyvian,“ oponuje úsečně strýček. „Vogel přece nemusí vyhrát.“

„Ale ano, vyhraje,“ čepýří se teta. „Jeho preference rostou.“

„Opravdu nechápu, co to všechno má společného s Elloren,“ skočí jí nezvykle ostře do řeči strýček.

„Samozřejmě, že se jí to *týká*, hrozí potenciální nebezpečí, že by se mohla nechat vtáhnout do naprosto nevhodného romantického vztahu, takového, který jí zničí budoucnost a bude mít závažný dopad na celou rodinu. Kdyby byla zasvěcená, jako většina gardneriánských dívek jejího věku, mohla by v klidu a bezpečně studovat univerzitu...“

„Vyvian,“ trvá na svém strýček, „už jsem se v tomto ohledu rozhodl. A nehodlám své rozhodnutí měnit.“

Ticho.

„Nuže!“ Teta se popuzeně nadechne. „Vidím, že sis postavil hlavu, ale co kdybys ji ke mně na týden poslal. Dává to smysl, Valgard je po cestě na univerzitu.“

„No tak dobře,“ kapituluje strýček vyčerpaně.

„Jsem ráda, že jsme se nakonec dohodli,“ odvětlí teta už o poznání spokojeněji. „A teď by bylo báječné, kdyby se moje neter a synovci konečně přestali schovávat pod oknem a přišli za námi dovnitř, abychom se mohli všichni přivítat.“

Gareth, Trystan a já sebou trheme.

Rafe se na mě podívá, pozvedne obočí a ušklíbne se.

TETA VYVIAN

V kuchyni už zase panuje přátelská atmosféra. Když do ní vcházím, proběhnou kolem Gaffneyovic dvojčata.

Teta stojí zády ke mně, zdraví se s Rafem a líbá ho na tváře. Strýček si podává ruku s Garethem a dvojčata doslova visí na Trystanovi, ukazují mu svoje hračky.

Když teta konečně pustí Rafeho ze svého sevření, ještě chvíli obdivuje, jak už vyrostl, ale pak se jedním ladným pohybem otočí ke mně.

Jakmile na mě pohlédne, okamžitě ztuhne a vytřeští oči, jako kdyby měla před sebou ducha.

V místnosti se rozhostí naprosté ticho, všichni se na nás dívají, netušíce, co se vlastně stalo. Jen strýček nevypadá překvapeně a na tváři se mu usadil zasmušilý výraz.

„Elloren,“ vydechne teta Vyvian, „tys ale vyrostla a vypadáš *úplně* jako tvoje babička!“

Je to obrovská pocta a musím přiznat, že mi její slova lichotí. Moje babička nebyla jen jedním z nejmocnějších mágů, ale rovněž velice krásná žena.

„Děkuji,“ odpovím plaše.

Očima sjede mé prosté, podomácku spíchnuté šaty.

Pokud někdo v naší malé kuchyni vypadá nepatřičně, pak je to moje teta. Stojí tu a prohlíží si mě uprostřed místnosti plné opotřebovaného dřevěného nábytku, na kamnech bublají hrnce s polévkou a dušeným masem se zeleninou a ze stropu visí svazky bylinek na sušení.

Vypadá jako drahý obraz pověšený ve farmářském krámku.

Prohlížím si její nádhernou černou vypasovanou tuniku, pod níž má dlouhou tmavou suknicí z hedvábí s jemnou výšivkou popínavých květín. Moje teta dokonale ztělesňuje gardneriánský ideál ženské krásy. Má dlouhé černé vlasy do pasu, tmavě zelené oči a na ruku černé liánovitě zatočené vzory symbolizující zasvěcení.

Právě mi došlo, jak uboze vypadám. V sedmnácti letech jsem vysoká a štíhlá, mám stejné černé vlasy a mechově zelené oči jako

moje teta, ale tady veškerá podobnost končí. Mám na sobě hnědou beztvárovou vlněnou tuniku a suknici, nejsem nalíčená (něco takového jako líčidla ani nevlastním), vlasy jsem si svázala do rozčuchaného drdolu a moje tvář má, na rozdíl od pěkných, jemných linií mé tety, ostře řezané rysy.

Teta ke mně přistoupí a obejmě mě, očividně není mým oblečením tak konsternovaná jako já. Políbí mě na tváře a ustoupí vzad, aniž by spustila ruce z mých paží. „Nemohu *uvěřit*, jak moc se *jí* podobáš,“ vydechne obdivně. Ale pak její oči posmutní. „Škoda, že jsi ji nemohla poznat, Elloren.“

„Také mě to mrzí,“ odpovím potěšená vřelým přijetím.

Její oči se zalesknou vzrušením. „Byla to *velká* mágyně. Nejlepší ze *všech*. Můžeš být na své předky právem hrdá.“

Strýček mezitím nervózně přechází po kuchyni, servíruje šálky na čaj a talířky a poněkud hlučně je pokládá na stůl. Ani se na mě v tom spěchu nepodívá, což mi připadá krajně neobvyklé. Gareth stojí jako solný sloup u kamen, svalnaté paže má zkřížené na prsou a jako ostříž nás s tetou pozoruje.

„Musíš být po cestě unavená,“ povídám tetě celá nervózní a unesená z její noblesní přítomnosti. „Nechceš se posadit a odpočinout si? Přinesu nějaké sušenky k čaji.“

Než donesu jídlo, teta Vyvian se s Rafem a Trystanem posadí ke stolu a strýček Edwin všem nalévá čaj.

„Elloren,“ osloví mě teta a odmlčí se, aby si usrkla čaje. „Vím, že jsi zaslechla náš rozhovor se strýcem, a jsem ráda, že jsi ho slyšela. Chtěla by ses před odchodem na univerzitu nechat zasvětit?“

„Vyvian,“ skočí jí do řeči strýc a málem přitom upustí konvici s čajem, „proč to zase vytahuješ? Řekl jsem ti přece, že už jsem se definitivně rozhodl.“

„Ale ano, Edwine, ale měli bychom přece znát také její názor? Co tomu říkáš, Elloren? Víš, že většina mladých dívek tvého věku je už zasvěcená nebo se na zasvěcení chystá?“

Tváře mi poleje horko. „Já, ehm... my jsme se o tom ještě moc nebavili.“ Závídím Trystanovi a Rafemu, že si tam jen tak sedí a hrají s dvojčaty a jejich hračkami. „Proč se nezeptáte Rafeho? Už je mu devatenáct!“

„No tak to je nejvyšší čas, abyste se o tom začali bavit!“ Vrhne nevrlý pohled na strýce. „Jak už jsi slyšela, zítra si tě odvezu. Příštích pár týdnů strávíme spolu a já ti povím všechno o zasvěcení i o univerzitě. Ve Valgardu ti seženeme nové oblečení a tvoji bratři mohou také na pár dní přijet. Co tomu říkáš?“

Zítřka odjždíme. Do Valgardu a na univerzitu! Představa, že vypadnu z tohoto zapadákov, ve mně vyvolává vlnu vzrušení. Letmo pohlédnu na strýce a ihned postřehnu jeho úzkostný výraz a pevně sevřené rty.

„Moc ráda pojedu, teto Vyvian,“ odpovím zdvořile a snažím se držet své obrovské nadšení na uzdě.

Gareth ke mně vyšle varovný pohled, ale já nechápavě pohodím hlavou.

Teta se s přivřenýma očima obrátí na Garetha. „Garethe,“ pronese laskavým hlasem, „měla jsem tu čest pracovat s tvým otcem, než odešel z postu předsedy námořnické gildy.“

„Ale on neodešel,“ opraví ji Gareth nevrle. „Donutili ho odstoupit.“

Kuchyně ztichne, dokonce i dvojčata vycítí ve vzduchu náhlé napětí. Strýček se podívá Garethovi do očí a zlehka, jakoby varovně, zavrtí hlavou.

„Vida,“ pronese teta s úsměvem, „mluvíš vskutku bez obalu. Možná bude lepší, když řeči o politice přenecháme těm z nás, kteří dokončili studium.“

„Už musím jít,“ pronese Gareth stroze a otočí se ke mně. „Ren, až budeš ve Valgardu, stavím se za tebou. Můžeme si vyjet na projíždku.“

Teta si mě pozorně prohlíží. Při představě, co si asi myslí o povaze mého vztahu s Garethem, se začnu červenat. Nechci vypadat natěšeně, aby si to nevyložila špatně, ale zároveň nechci ranit Garethovy city.

„Dobře, uvidíme se tam,“ řeknu Garethovi, „ale možná nebudu mít na vyjíždku čas.“

Při loučení Gareth zatrpkle pohlédne na tetu. „To je v pořádku, Ren. Můžu tě třeba vzít k nám na návštěvu. Otec by tě zase rád viděl.“

Po očku mrknu na tetu. V klidu popíjí čaj, ale při zmínce o Garethově otci jí cukají koutky.

„Moc ráda přijdu,“ odpovím opatrně. „Už jsem ho dlouho neviděla.“

„Tak tedy,“ vydechne Gareth s napětím ve tváři, „už musím jít.“

Rafe vstane od stolu, aby jej doprovodil, a jeho židle zaskřípe o dřevěnou podlahu.

Trystan vstane také, stejně jako strýček a dvojčata. Všichni muži odcházejí z kuchyně, jen já se rozpačitě posadím.

Zůstala jsem s tetou o samotě.

V klidu si popíjí čaj a zkoumá mě svýma ostrýma, inteligentními očima. „Mám dojem, že se Garethovi celkem zamlouváš, drahoušku,“ prohodí zamyšleně.

Tváře mi opět poleje horko. „Ale ne... tak to není,“ koktám. „Jsme jen přátelé.“

Teta se ke mně nakloní a položí mi ruku na hřbet mé ruky.

„Už nejsi dítě, Elloren. Tvoje budoucnost se bude čím dál tím víc odvíjet od toho, s kým se stýkáš.“ Významně se na mě podívá a pak se s odlehčeným výrazem ve tváři opře do židle. „Jsem moc ráda, že tvůj strýček konečně přišel k rozumu a dovolil ti se mnou strávit nějaký čas. Mám v zásobě spoustu mladých mužů a už se nemůžu dočkat, až ti je představím.“

Později po večeri vyjdu ven se zbytky jídla pro těch několik prasat, která chováme. Dny se krátí, stíny prodlužují a zima už zalézá za nehty, slunce pomalu vzdává svůj předem prohraný boj.

Během dne mi studium na univerzitě připadalo jako vzrušující dobrodružství, ale s příchodem noci se nadšení vytrácí, neboť jsem si začala uvědomovat, co všechno odjezd vlastně obnáší.

Jedna moje část touží poznat velký svět, ale ta druhá miluje tenhle poklidný život se strýcem, práci na zahradě a se zvířaty, výrobu jednoduchých léků a houslí, čtení a šití.

Poklidný a bezpečný život.

Pohlédnu do dálky přes zahradu, kde si předtím hrála dvojčata, přes Gaffneyovic pole a pozemky, přes rozlehlý hvozď, až ke vzdáleným horám, horám, které se rýsují na horizontu a se západem slunce vrhají stíny na celou krajinu.

A na les... na divoký hvozď.

Zašilhám do dálky a hejno obrovských bílých ptáků, kteří právě vylétli z hvozdu, se mi slije do fantastických tvarů. Vypadají úplně

jinak než ostatní ptáci, co znám, mají mohutná, opeřená křídla, která září snad všemi barvami.

Chvilí je pozoruju, ale najednou pocítím něco jako předtuchu, jako kdyby se mi zem hýbala pod nohama.

Zapomenu na košík s prasečími pomejemi, který mám opřený o bok, a několik zeleninových zbytků s tlumeným žuchnutím dopadne na zem. Sehnu se, abych je posbírala.

Když se znovu postavím, marně ty podivné ptáky hledám. Asi už uletěli.

3. KAPITOLA

S B O H E M

Večer trávím v tichosti svého pokoje. Stolní lucerna osvětluje místnost sametovým světlem a já si balím věci na cestu. Když se moje ruka ocitne ve stínu, chvíličku si ji prohlížím.

Moje kůže se jako u všech Gardneriánů ve tmě sotva znatelně třpytí. Je to znamení Prvních dětí, kterým nás, právoplatné pány Erthie, obdařil Prastarý, jenž dlí na nebesích.

Aspoň tak se to píše v našem písmu svatém, *Knize Prastarých*.

Cestovní kufr, který mi přivezla teta Vyvian, leží otevřený na posteli. Dochází mi, že od té doby, co jsem se jako tříletá přestěhovala s bratry ke strýčkovi, když naši rodiče padli v Říšské válce, nikdy jsem nebyla mimo domov déle než den.

Šlo o krvavý konflikt, který se táhl celých třináct let, a ukončila ho až smrt mojí babičky v boji. Byla to vynucená válka, naše obležená země od počátku čelila neustálým útokům a plenění. Po skončení války Gardnerie uzavřela spojení s alfsigerskými elfy, desetinásobně rozšířila své území a stala se tak novou velmocí v daném regionu.

To vše zásluhou mé babičky, Černé čarodějky.

Můj otec, Vale, byl vysoce postavený gardneriánský voják a moje matka, Tessla, ho přijela navštívit právě v okamžiku, když je napadly keltské jednotky. Zemřeli společně, a brzy nato se nás ujal můj strýček.

Bílá kočička Isabela mi skočí do kufru a pokouší se vytáhnout nit z mé staré prošíváné deky. Tu deku mi v těhotenství ušila maminka a mám ji spojenou s jedinou živou vzpomínkou na ni. Když se do ní zachumlám, slyším, jak mi tiše zpívá ukolébavku, a cítím, jak mě chová v náručí. Celý den může stát za nic, ale když se do té deky zabalím, působí jako balzám.

Svou lásku snad vetkala přímo do jejích měkkých vláken.

Hned vedle kufru leží moje apatykářská brašna. Uvnitř jsou krásně seřazené ampulky, bezpečně uložené laboratorní vybavení a pečlivě připravené léky. Zálibu v léčivých rostlinách a bylinkách jsem zdělila po své matce. Byla to talentovaná apatykářka, která se proslavila několika originálními toniky a elixíry.

Vedle apatykářské výbavy leží v otevřeném pouzdru housle a jejich jantarově žluté, lakované dřevo odráží světlo lucerny. Přejedu prsty po jejich hladkém povrchu.

Ten nástroj jsem si sama vyrobila a rozhodně se s ním nehodlám rozloučit. Správně bych ho ani neměla umět vyrobit, protože gilda výrobců hudebních nástrojů nepřijímá ženy. Strýček s mou výukou nejprve také váhal, ale časem zjistil, že jsem přirozený talent, a tak se nechal obměkčit.

Strašně ráda vyrábím housle. Moje ruce byly vždy dřevem přitahovány, působilo na ně jako balzám. Pouhým dotykem dokážu rozeznat jeho druh, zda pochází ze zdravého stromu, či nikoli, a jaký zvuk bude nástroj z něho vyrobený mít. Dokážu trávit celé hodiny vyřezáváním detailů a leštěním, proměňováním surového dřeva do elegantních houslových tvarů.

Za dlouhých zimních večerů hráváme společně u krbu. Strýček a já.

Ze snění mě vytrhne zdvořilé zaťukání na zárubeň, a když se otočím, ve dveřích stojí strýček.

„Neruším?“ Strýčkova tvář vypadá v tlumeném, teplém světle jemnější a laskavější než obvykle, ale jeho slova znějí ustaraně.

„Ne,“ odpovím váhavě. „Už mám skoro sbaleno.“

„Můžu dovnitř?“ zeptá se a čeká na moji reakci. Přikývnu a posadím se na postel, která najednou vypadá bez deky tak opuštěně a cize. Strýček se posadí vedle mne.

„Asi se teď cítíš trochu zmatená,“ začne opatrně. „Tvá teta mi před pár měsíci poslala zprávu, že se nás chystá navštívit, aby probrala tvoji budoucnost. A tak jsem pro tebe začal zařizovat studium na univerzitě. Pro všechny případy. Věděl jsem, že si pro tebe nejspíš jednou přijede, ale doufal jsem, že to nebude dřív než za pár let.“

„Proč?“ zeptám se. Moc by mě zajímalo, proč se o mě teta Vyvian najednou tak zajímá a proč je z toho strýček Edwin tak rozhozený.

Strýček si nervózně mne ruce. „Protože si *nemyslím*, že budoucnost, kterou ti teta přichystala, je pro tebe právě tou nejlepší volbou.“ Na chvíli se odmlčí a pak se zhluboka nadechne. „Víš, že tebe a tvé bratry miluju, jako kdybyste byly moje vlastní děti?“

Opřu se mu o rameno. Jeho vlněná vesta nepříjemně kouše. Vezme mě kolem ramen a pár chloupků vyčuhujících z jeho vousu mě polechtá na tváři.

„Snažil jsem se tě skrývat a chránit,“ pokračuje, „a pevně doufám, že kdyby tu byli tví rodiče, pochopili by, proč jsem to udělal.“

„Taky tě miluju,“ hlesnu, ale hlas se mi najednou zlomí a oči mi zaplaví slzy.

Tak dlouho jsem chtěla vypadnout někam pryč za dobrodružstvím, ale teď mi dochází, že svého strýčka ani svůj milovaný domov nejspíš dlouho neuvidím. Možná až do jara.

„Ale no tak, copak je?“ ptá se a hladí mě po rameni.

„Je to na mě trochu moc *rychlé*,“ vzlykám. „Chci jet, ale... budeš mi chybět. A Isabela taky.“ Isabela zřejmě vycítila můj smutek, a tak mi skočila do klína, vrní a mazlí se.

Nechci tě tu nechat samotnou.

„Ale prosím tě,“ chlácholí mě strýček a přitáhne si mě k sobě pevněji. „Neplakej. O Isabel se ti dobře postarám a brzy ji zase uvidíš. Za chvíli se vrátíš a budeš nám vyprávět o všech svých úžasných dobrodružstvích.“

Utírám si slzy a odtáhnou se, abych se mu mohla podívat do tváře. Nechápu, proč se rozhodl tak najednou. Nikdy mě nechtěl nikam pustit, pořád mě držel tady doma. Proč se tak rychle rozhodl nechat mě odejít?

Strýček spatří tázavý pohled v mých očích a zhluboka se nadechne. „Dokud jsme tu já a Rafe, teta tě nemůže donutit k zasvěcení, ale může rozhodovat o tvém studiu, pokud ti ho nevyberu já jako první. Proto jsem ti něco vybral. Mám kontakty na apatykářské fakultě a našel jsem tam pro tebe místo.“

„Proč nechceš, aby mě teta Vyvian zaučovala v Radě mágů?“

„To se k tobě nehodí.“ Zavrtí hlavou.

„Chci, abys studovala něco...“ Na chvíli zaváhá. „Něco *mírumilovnějšiho*.“

Vážně se na mě podívá, jako kdyby se mi chystal prozradit nějaké tajné přání nebo možná nevyřčenou obavu, ale pak jen pohladí Isabel, která do něj strká hlavou a spokojeně vrní.

Dívám se na něj, zmatená tou podivnou poznámkou.

„Kdyby se tě ptali,“ pokračuje, zatímco se věnuje kočce, „tak už jsem tě podrobil zkoušce s hůlkou a nemáš žádné magické schopnosti.“

„Já vím, ale... nevzpomínám si.“

„Ani se nedivím,“ řekne nepřítomně a dál hladí kočku. „Byla jsi ještě velmi malá a asi se na to nepamatuješ, protože nemáš žádné magické schopnosti.“

Magické schopnosti má z nás jen Trystan. Na rozdíl od většiny Gardneriánů, kteří mají jen slabé, nebo vůbec žádné magické schopnosti, Trystan je má velice *silné*. A prodělal výcvik s magickými zbraněmi, což je značně nebezpečná disciplína. Strýček v domě zakázal magické hůlky i grimoáry, a proto mi Trystan nikdy nemohl ukázat, co umí.

Strýčkovy oči se setkají s mými a pohasnou. „Elloren, chci, abys mi slíbila,“ řekne nezvykle naléhavým tónem, „slib mi, že neodejdeš ze školy do Rady mágů, i když tě k tomu budou nutit.“

Nechápu, proč to tak hrotí. Chci se stát apatykářkou jako moje matka, nemám zájem se zaučovat ve vládní radě. Příkývnu na souhlas.

„A pokud se mi něco stane, nenechej se s nikým zasvětit, dokud nedokončíš své vzdělání.“

„Ale tobě se přece nic nestane.“

„Ne, samozřejmě že ne,“ ujišťuje mě, „ale stejně mi to slib.“

Začíná ve mně růst důvěrně známá obava. Strýček už nějakou dobu zápasí se svým zdravím, rychle se unaví a má problémy s klouby

a plícemi. Já i moji bratři se o tom zdráháme mluvit. Staral se o nás jako náš vlastní rodič, jediný rodič, kterého si opravdu pamatujeme. Nedovedeme si vůbec představit, že bychom jej ztratili.

„Dobře,“ povídám, „slibuju, že s tím počkám.“

Po těchto slovech se napětí na strýčkově tváři konečně uvolní. Spokojeně mě poklepe po rameni a s lupnutím v kloubech vstane. Na chvíli se zastaví a láskyplně mi položí ruku na hlavu. „Běž na univerzitu,“ řekne, „vyuč se apatykářkou a pak se vrať sem do Halfixu a otevři si tady apatykářskou praxi.“

Jeho chladné ruce ve mně vyvolávají plíživé obavy.

Nezní to špatně. A možná tam i potkám nějakého mladého muže. Jednou se určitě nechám zasvětit. Až budu zasvěcená, mohu se se svým partnerem usadit tady v Halfixu.

„Dobře,“ souhlasím, spokojená s takovou představou.

Všechno se to seběhlo tak najednou a nečekaně, ale je to přesně to, co jsem si přála. Všechno dobře dopadne.

„Běž spát,“ zašeptá, „zítra máš před sebou dlouhou cestu.“

„Ano,“ odvětim. „Uvidíme se ráno.“

Dívám se, jak odchází, a jeho plachý, přátelský úsměv je tím posledním, co spatřím, než za sebou tiše zabouchne dveře.

4. KAPITOLA

B Í L Á H Ů L K A

Probudí mě ostré škrábání na okno. Zvednu se z postele, pohlednu z okna a s překvapením zjišťuju, že venku sedí na větvi ohromný bílý pták, který na mě upřeně zírá.

Je to právě jeden z těch ptáků, které jsem včera viděla přilétat z hor.

Jeho křídla vypadají v namodralém světle rozbřesku tak bělostně, jako by byla z jiného světa.

Vylezu z postele, abych zjistila, jak moc se k němu dá přiblížit, aniž bych ho vyplašila, ale nedostanu se daleko. Jakmile opustím

postel, pták tiše roztáhne mohutná křídla a odletí z dohledu. Fascinovaně se rozběhnu k oknu.

Pořád tam ještě je, jen o kousek dál, a upřeně na mě zírá, jako kdyby chtěl, abych se vydala za ním.

Čeká na druhé straně pole poblíž dlouhého plotu oddělujícího naše a Gaffneyovic pozemky.

Rychle na sebe něco hodím a vyběhnu ven do zvláštního namodralého oparu, který všechno pohlcuje a dobře známou krajinu proměňuje v cosi éterického.

Ten pták na mě pořád tak upřeně zírá.

Vykročím směrem k němu a podivně osvětlená scéna ve mně vyvolává pocit, jako bych byla ve snu.

Už jsem se k němu dostala docela blízko, když tu najednou opět vzlétne a popoletí přes zahradu až k místu, kde se plot na chvíli ztrácí v hustém křoví.

Vydávám se za ním nadšená jako dítě, které si hraje na schovávanou. Zahnu na malou mýtinku, ale pak s leknutím uskočím. Když uvidím, co tam je, mám chuť vzít nohy na ramena.

Ten bílý pták tam sedí na dlouhé větvi se dvěma dalšími. Přímo pod nimi stojí přízračná postava v černém kabátě a obličej má zastíněný kapucí.

„Elloren.“ Ten hlas je mi povědomý, a tak se ještě v rozběhu zarazím.

S hrůzou si uvědomím, kdo to je.

„Sage?“ Jsem v šoku a zároveň zmatená, srdce mi z úleku buší.

Stojí hned za plotem. Sage Gaffneyová, nejstarší dcera našeho souseda.

Opatrně se přibližuju k její nehybné postavě a přitom si dávám pozor na ostražitě ptáky nahoře ve větvích. Čím jsem blíž, tím lépe rozeznávám její obličej v modrém světle, zděšený výraz na její vyzábělé tváři mě nesmírně zaskočí. Vždycky to byla taková hezká a zdravá holka, univerzitní studentka a dcera jednoho z nejbohatších mužů v Gardnerii.

Její nábožensky ortodoxní rodina ji nechala zasvětit už ve třinácti letech Tobiasu Vassilisovi, chlapci z jedné z nejváženějších gardneriánských rodin. Sage měla všechno, o čem všechny gardneriánské dívky sní.

Ale pak zmizela krátce poté, co nastoupila na univerzitu. Rodina po ní bezúspěšně pátrala více než rok.

A přesto tu přede mnou stojí, jako kdyby vstala z mrtvých.

„K-kde jsi byla?“ vykoktám ze sebe. „Rodiče tě *vsude* hledají...“

„Mluv tiše, Elloren,“ vyhrkne a vystrašeně se rozhlíží kolem. Vypadá, jako by se chystala každou chvíli zmizet, na zádech má velký cestovní batoh. Pod kabátem se jí něco hýbe, něco, co nese s sebou.

„Co to máš pod kabátem?“ zeptám se rozpačitě.

„Svého syna,“ odpoví s hrdě zvednutou bradou.

„Ty a Tobias máte syna?“

„Ne,“ reaguje tvrdě, „*není* Tobiasův.“ Vyslovila Tobiasovo jméno s takovou mírou odporu, až jsem ucukla. Dítě má stále schované pod kabátem.

„Potřebuješ pomoc, Sage?“ Mluvím potichu, protože ji nechci ještě víc vystrašit.

„Musím ti něco dát,“ zašeptá a pak si třesoucí rukou sáhne pro něco do kabátu. Vytáhne dlouhou bílou hůlku s překrásně vyřezávanou rukojetí a bílou špičkou, která mi připomíná křídla těch velkých ptáků. Ale mé oči se rychle přesunou z hůlky k její ruce.

Je zbrázděná hlubokými krvavými ranami, které se táhnou od zápěstí nahoru a mizí pod rukávy jejího kabátu.

Hrůzou zalapám po dechu. „Svatý Prastarý, co se ti stalo?“

Na krátkou chvíli jí v očích probleskne zoufalství, ale pak ho vystřídá tvrdost, a na rtech se objeví hořký úsměv. „Zneuctila jsem svoje zasněžení,“ procedí kysele.

O strašlivých následcích porušení posvátného svazku jsem sice už slyšela, ale teď to poprvé *vidím* na vlastní oči...

„Elloren,“ naléhá zoufale a strká mi hůlku do ruky, doslova mi ji vnucuje. „*Prosím*. Už nemám moc času! Musím ti ji předat. *Chce* jít za tebou.“

„Co tím myslíš, že *chce* jít za mnou?“ zeptám se nechápavě. „Kde jsi ji vůbec vzala, Sage?“

„Prostě si ji *ve*!“ trvá si na svém. „Je neskutečně mocná. A ty nesmíš dovolit, aby se *jím* dostala do rukou!“

„*Komu?*“

„Gardneriánům!“

Nevěřicně vydechnu. „Sage, ale *my* jsme přece Gardneriáni.“

„*Prosím*,“ naléhá, „*prosím*, vezmi si ji.“

„Ale Sage,“ kroutím hlavou, „nechápu, proč bych měla mít u sebe magickou hůlku. Nemám žádné magické schopnosti...“

„Na tom nezáleží! *Oni* chtějí, abych ti ji předala!“ Ukáže hůlkou směrem ke stromu.

„Ti ptáci?“

„Nejsou to obyčejní ptáci! Jsou to *Pozorovatelé*. Objevují se v dobách temnoty.“

Nic z toho mi nedává smysl. „Sage, pojd' se mnou dovnitř.“ Snažím se s ní hovořit co nejvládněji. „Promluvíme si o tom se strýčkem...“

„Ne,“ zavrčí a stáhne se o krok zpět. „Jak jsem říkala, chce jít za *tebou*!“ Vypadá zoufale. „Je to *Bílá hůlka*, Elloren.“

Je mi jí líto. „Ale Sage, vždyť to je jen pohádka pro děti.“

Legenda, kterou zná každé gardneriánské dítě. Dobro versus zlo, Bílá hůlka versus Temná hůlka. Bílá hůlka, síla ryzího dobra, přichází na pomoc utlačovaným a v pradávných dobách, na počátku časů, s její pomocí bojovali proti démonickým silám. Proti moci Temné hůlky.

„Není to jen pohádka,“ procedí Sage mezi zuby. „*Musíš* mi věřit. Je to opravdu *Bílá hůlka*.“ Napráhne ruku a strká mi hůlku do ruky.

Ona se úplně zbláznila. Ale je tak strašně rozrušená, musím ji uklidnit. Neochotně se k ní natáhnu a uchopím hůlku do ruky.

Světlé dřevo rukojeti je hladké a studené na dotek, kupodivu se nemohu dopátrat stromu, z něhož byla vyrobena. Strčím si ji pod kabát do kapsy.

Sage viditelně pookřeje, jako bych z ní sňala nějaké těžké břemeno.

V dálece zahlédnu pohyb, někde v tom místě, kde začíná hvozd. Dvě temné postavy na koních, v jednu chvíli tam byly, ale teď už tam nejsou. Že by to byl optický klam? Dnes ráno jsou všude podivné temné stíny. Pozvednu zrak k bílým ptákům a musím dvakrát zamrkat, abych se ujistila, že se mi to opravdu nezdá.

Jsou pryč. Naprosto neslyšně zmizeli. Otáčím se kolem dokola a pátrám, kam asi mohli odletět. Není po nich vidu ani slechu.

„Už tu nejsou, Elloren,“ odvětlí Sage a její oči prozkoumávají okolí, jako kdyby větrila hrozící nebezpečí. Chytne mě za ruku tak pevně, až se mi její nehty zaryjí do kůže.

„Nikomu o ní neříkej, Elloren! Slib mi to!“

„Dobře,“ ujišťuju ji. „Slibuju.“

Sage ztěžka vydechne a pustí moji ruku. „Děkuju.“ Pak pohlédne směrem k naší chalupě. „Už musím jít.“

„Počkej,“ naléhám na ni. „Neodcházej. Ať už se stalo cokoli... chci ti pomoci.“

Podívá se na mě s takovou útrpností, jako bych byla neuvěřitelně naivní. „Chtějí moje dítě, Elloren,“ vydechne a zlomí se jí přitom hlas, po tvářích jí stékají slzy.

Její dítě? „Kdo chce tvé dítě?“

Sage si hřbetem roztresené, zohyzdné ruky setře slzy a úkosem pohlédne k naší chalupě. „*Oni.*“ Pak se ohlédne přes rameno a s bolestným výrazem ve tváři se zadívá ke svému domovu. „Kéž... kéž bych své rodině mohla vysvětlit, o co tu vlastně jde. Aby to *pochopili*. Ale oni jsou *věřící*.“ Tvář jí potemní ještě víc a pak upře zrak na mě. „Elloren, Rada si přijela pro něj. Myslí si, že je v něm Zlo. Proto sem tvoje teta přijela.“

„To není pravda, Sage,“ oponuju jí. „Přijela sem, aby si se mnou promluvila o mém zasvěcení.“

Dramaticky zavrtí hlavou. „Ne. Přijeli si pro moje dítě. A já musím zmizet dřív, než mě tu najdou.“ Chvilku se zadívá stranou, jako kdyby se vši silou snažila dát dohromady. Schová ruku pod kabát a pohladí malý uzlíček uvnitř. Nechápu, proč nechce, abych ho spatřila.

Chci ji vzít za ruku. „Všechno si to jen namlouváš, Sage. Nikdo nechce tvému dítěti ublížit.“

Frustrovaně na mě hledí, ale pak jen potřese hlavou, jako by to úplně vzdala. „Sbohem, Elloren,“ pronese tónem, jako kdyby mě litovala. „Hodně štěstí.“

„Počkej...“ vykřiknu za ní, když se vydá podél plotu směrem k velkému hvozd. Snažím se s ní udržet krok, ale plot nás odděluje. Pak zamíří dál ode mne, nakloním se přes plot a chci ji zadržet, ale už spatřím jen její záda, jak mizí v dálce. Temná, přízračná postava, která prochází posledními zbytky ranní mlhy.

Stromy ji pohltnou do své temnoty právě v okamžiku, kdy vychází slunce, které promění podivný modrý svět brzkého rána v jasný, sluncem zalitý den.

Mé prsty pátrají pod kabátem, tak trochu očekávám, že už tam žádnou hůlku nenahmatám, že to všechno byl jen nějaký náměsíčný sen. Ale pak na ni narazím, je na dotek hladká a naprosto skutečná.

Když běžím zpátky domů, slunce již nabývá na síle.

Jsem otřesená a zoufale hledám strýčka Edwina. Určitě bude vědět, co dělat.

Projdu kolem řady stromů a k mému překvapení spatřím tetu Vyvian stát ve dveřích. Pozoruje mě ostřížím zrakem s nečitelným výrazem ve tváři.

Při pohledu na ni pocítím lehký závan zlé předtuchy, okamžitě zpomalím a pokusím se nasadit neutrální výraz, jako bych se vracela z naprosto normální ranní procházky. Ale v hlavě mi zuří bouře.

Ty rány na jejích rukou... vypadaly příšerně. Možná má Sage pravdu. Možná se Rada opravdu chce zmocnit jejího dítěte...

Teta Vyvian nakloní hlavu na stranu a pozorně si mě prohlíží. „Už jsi sbláznělá?“ zeptá se mě. „Musíme vyrazit.“

Poněkud rozpačitě před ní přešlapuju; stojím ve dveřích a já nemohu projít. „Ano, už jsem sbláznělá.“ Nemohu na tu hůlku přestat myslet a moje ruka ji nechtěně vyhledává.

Tetiny oči zamíří ke Gaffneyovic farmě. „Šla jsi navštívit Sage Gaffneyovou?“ vypálí narovinu, vybízí mě, abych se přiznala.

Zděšení projede celým mým tělem. Jak ví, že je Sage tady?

Krátce se ohlédnou zpět ke hvozdu a srdce mi buší až v hrdle.

Sage měla pravdu. Teta Vyvian sem nepřišla jen kvůli mně. Je jasné, že je tu také kvůli Sage. Ale dítěti by určitě neublížila!

Teta Vyvian si povzdechne. „To je v pořádku, Elloren. Víím, že je tady, a chápu, že tě setkání s ní muselo pořádně rozrušit. Ona... má velké problémy. Snažíme se jí pomoci, ale...“ Smutně potřeše hlavou. „Jak se má?“ nasadí mateřsky starostlivý tón. Napětí ze mě pozvolna opadá.

„Je hrozně vystrašená,“ vypravím ze sebe. „Má dítě. A myslí si, že mu chce někdo ublížit. Prý poslali někoho z rady, aby jí ho vzal.“

Teta nevypadá ani v nejmenším překvapeně. Podívá se na mě zblízka takovým tím pohledem, který nasazují rodiče, když vysvětlují dítěti nepěkné, stinné stránky života. „Rada si přijede pro její dítě a převezme ho.“

Překvapeně zamrkám.

Teta Vyvian mi láskyplně položí ruku na rameno. „To dítě je zdeformované, Elloren. Potřebuje lékařskou péči, a ještě mnohem víc.“

„Co je mu?“ vydechnu, ale vlastně to ani nechci vědět.

Teta Vyvian se mi podívá do očí, jako kdyby váhala, jestli vyslovit něco opravdu příšerného. „Elloren,“ vysvětluje chladně, „Sage porodila ikarala.“

To slovo ve mně vyvolá zděšení. *Ne! To nemůže být pravda.* Něco tak příšerného si ani nedovedu představit. Porodila jednoho z okřídlených zlovolných, groteskního démona. Už chápu, proč mi nechtěla své dítě ukázat.

Z dálky zaznívá tlumený dusot koňských kopyt a na úpatí kopců zahlédnu přijíždět další kočár Rady mágů. Míří dolů do údolí ke Gaffneyovic statku. Doprovází ho osm gardneriánských vojáků na koních.

„Můžete tomu dítěti pomoci?“ vyrazím ze sebe šeptem, zatímco sleduju, jak se kočár a vojáci blíží ke statku.

„Rada se o to pokusí, Elloren,“ ujišťuje mě teta. „Necháme mu odstranit křídla a magický kněz udělá všechno pro to, aby zachránil jeho pokřivenou duši.“ Na chvíli se odmlčí a pak podezřívavě vyzvídá. „Co ti Sage ještě řekla?“

Položila mi jednoduchou otázku, ale něco mě nutí, abych se držela zpátky, jakýsi amorfně neurčitý strach. A Sage už má svých problémů dost.

Tu hůlku nejspíš ukradla. Nemůže to přece být ta legendární hůlka, jak tvrdila, ale určitě musela být drahá. Možná, že patří Tobiasovi.

Počkám, až se situace uklidní, a pak mu ji nějak vrátím. A nehodlám nikomu prozradit, že Sage utekla do hvozdu, stejně ji tam Rada brzy najde.

„Nic víc už mi neříkala,“ zalžu. „Jen to, co jsem ti pověřila.“

Teta spokojeně přikyvuje a zlehka si povzdechne. „Nechejme to už být. Máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

Pokusím se o lehký, rezignovaný úsměv a Sagino tajemství, stejně jako pocit viny za jeho krytí, pohřbím hluboko uvnitř sebe.

S E L K I E

Dívám se z okna tetina luxusního kočáru a pozoruju měnící se krajinu. Hvozď postupně vystřídají farmářská políčka, a ta zase malá městečka s hustší koňskou dopravou. Sedíme proti sobě na polstrovaných sedadlech ze zeleného hedvábí s okénky po stranách. Ze stropu visí červená šňůra se šňápcem, za kterou můžeme v případě potřeby zatahat a uvědomit kočího.

Nervózně přejíždím prsty po leštěném dřevě na okraji sedadla, jeho hladký dotek mě uklidňuje. V mysli mi vyvstane obraz stromu, z něhož pochází, má delikátní, špičaté listy, které se na slunci zlatistě třpytí.

Javor dlanitolistý.

Zhluboka se nadechnu a nechávám se tím stromem pohltit.

Celé ráno a většinu odpoledne se teta v tichosti věnuje papírování pro Radu mágů a píše si něco na malém stolečku, který se vysouvá z bočnice kočáru.

Je jedinou ženou, která kdy seděla ve dvanáctičlenné vládní Radě mágů, nejvyššího mága ani nepočítaje. Členy Rady mágů se mohou stát jen významné osobnosti. Většinou se jedná o mocné kněze nebo předáky gild, jako je Warren Gaffney, který předsedá gildě zemědělců. Teta Vyvian však má obzvlášť vysoké postavení, protože je dcerou Černé čarodějky.

Teta Vyvian prudkými pohyby namáčí pero do kalamáře, až to cinká, a píše s grácií profesionálního kaligrafa.

Pozvedne zrak, usměje se a dopíše stránku, kterou pak založí do velké, důležitě vypadající složky potažené černou kůží se zlatým „M“, emblémem Rady mágů, na přebalu. Sklidí věci ze stolku a zasune ho zpět do bočnice kočáru, urovná si suknicí a soustředí svou pozornost na mě.

„Nuže, Elloren,“ spustí přivětivě, „dlouho jsme se neviděly, a ani neměly možnost si pohovořit. Mrzí mě, že tvůj strýček odložil všechno až na poslední chvíli. Musíš z toho být zmatená a určitě máš spoustu otázek.“

Přemýšlím, na co se zeptat. Stále před sebou vidím Saginy znetvořené ruce.

„Když jsem ráno viděla Sage,“ prohodím zběžně, „měla poraněné ruce... ošklivě poraněné.“

Teta vypadá trochu zaskočeně. Zhluboka se nadechne a s vážnou tváří odpoví: „Elloren, Sage opustila svého právoplatně zasvěceného partnera a utekla s Keltem.“

Oklepu se hrůzou. Keltové zabili moje rodiče. Utlačovali můj lid po celé generace. Jak jen mohla moje milá, něžná Sage utéci s... nějakým Keltem?

Teta soucitně svráští obočí. „Vím, že to pro tebe musí být těžké, byla to tvoje kamarádka, ale zasvěcení je *posvátný* závazek a porušení tohoto závazku má závažné následky.“ Při pohledu na můj ztrápený výraz mě raději rychle uklidňuje. „Netrap se tím, Elloren. Ještě není vše ztraceno. Tobias je ochoten přijmout Sage zase zpět, a možná že i její dítě má ještě naději. Prastarý je milosrdný k těm, kteří upřímně litují svých činů a poprosí o odpuštění.“

Při vzpomínce na odpor, který jsem ze Sage cítila, nepovažuji za pravděpodobné, že by někoho chtěla prosit o odpuštění, rozhodně ne Tobiase. Ukryla jsem bílou hůlku do podšívky svého cestovního kufru, takže držení kradené hůlky už nebude možné k jejím strašlivým prohřeškům přičíst.

„Zasvěcení bolí?“ zeptám se tety znepokojeně.

Teta se usměje, nakloní se ke mně a blahosklonně mi poklepe na rameno. „Ne, Elloren, vůbec to nebolí! Partnerské dvojice se drží za ruce, kněz nad nimi zamává hůlkou a pronese několik slov. Nic necítíš, ale na rukou se ti objeví znamení, které jsi už jistě někdy viděla.“ Teta natáhne ruku a odhalí elegantní, liánovité vzory sahající až k zápěstí.

Většina dospělých Gardneriánů, až na mého strýce, který se nikdy neoženil, má na rukou a na zápěstí různé variace těchto vzorů. Každý pár má jiný, v závislosti na příslušnosti k určité mágovské linii. Teta má opravdu krásné, jako kdyby na ně nepůsobil čas ani smrt jejího partnera v Říšské válce.

„Doufám, že ona politováníhodná situace, do níž se Sage dostala, neovlivní tvůj názor na zasvěcení,“ prohlásí varovně. „Zasvěcení je překrásná svátost, díky níž si udržujeme čistotu a cudnost. Léčky

zlovolných jsou mocné, Elloren. Zasvěcení pomáhá mladým lidem, jako jsi ty, aby nesešli ze správné cesty. Je to jeden ze způsobů, jak se držet stranou od heretických ras, které jsou všude okolo nás.“ Otevře mi svou náruč. „*Proto* bych tě už nejraději viděla zasvěcenou, někomu, kdo by se ti líbil, někomu, kdo by se k tobě hodil. Na konci tvého pobytu ve Valgardu uspořádám večírek. Dej mi vědět, kdyby tě některý z mladíků zaujal.“ Spiklenecky se na mě pousměje.

Pocítím záchvěv nedočkavosti.

Co když na tom tetině večírku potkám někoho, kdo se mi bude líbit? Možná mě požádá o tanec. Nebo mě pozve na procházku v krásné zahradě. O mladé nezasvěcené muže je v Halfixu nouze, ale taky není zas tak moc o co stát. Představa, že bych ve Valgardu potkala nějakého mladíka, je opravdu vzrušující a dlouho se tou vizí nechávám unášet.

Cesta do Valgardu trvá několik dní, často stavíme, abychom vyměnily koně a protáhly si nohy, a pak se večer ubytujeme v luxusním hostinci. Moje teta si vybírá jen ty nejlepší podniky s výbornými pokrmy, které nám donesou až do pokoje, s čerstvými květinami na stolech a měkkými lůžkovinami z perí.

Při jídle a během dlouhé jízdy kočárem mi teta Vyvian vypráví o lidech, které pozvala na večírek. O různých mladících s dobrým postavením a rodinnými konexemi, jakož i o mladých dívkách, které už byly zasvěceny. Často mluví o Marcusi Vogelovi a doufá, že se brzy stane nejvyšším mágem, což je náš nejvyšší vládní úřad. Současný nejvyšší mág Aldus Worthin už zestárl a chystá se na jaře odstoupit.

Jméno Marcuse Vogela zaujme mou pozornost. Vzpomněla jsem si, jak se o něm nedávno Rafe bavil se strýčkem Edwinem. Strýček se o Vogelovi vyjadřoval překvapivě ostře a odmítavě, nazýval jej „vzteklým fanatikem“.

„Polovina rady stále ještě preferuje na post budoucího nejvyššího mága Phinnease Callnana,“ vysvětluje úsečně teta Vyvian. „Ale ten člověk je úplně bezpáteční. Zapomněl na svou vlastní víru a na to, že jsme jakožto národ čelili téměř úplnému vyhlazení.“ Nesouhlasně zakroutí hlavou. „Kdybychom to nechali na něm, nejspíš zase všichni skončíme jako otroci nebo mišenci.“ Poklepe mě po rameni, jako bych snad v dané situaci potřebovala útěchu. „Neboj,

Elloren. Referendum bude až na jaře a Vogelovy preference rostou každým dnem.“

Tetina tvrdá slova mi nejsou příjemná, ale i tak pozvolna propadám jejímu kouzlu osobnosti a ji očividně těší, že mě zaujala. Je skvělou společnicí na cesty, půvabnou a temperamentní. A neuvěřitelně živě popisuje každého člověka, o němž vypráví, takže ho určitě poznám hned na první pohled.

Z nějakého důvodu má obzvlášť v oblíbě mladého muže jménem Lukas Grey, mocného mága páté úrovně a stoupající hvězdu gardneriánské armády.

„Je synem nejvyššího velitele magické gardy,“ vysvětluje mi po cestě. Po pravé straně mám pozoruhodný výhled na Voltické moře, slunce se v pozdním odpoledni třpytí na jeho vlnách. „A je jedním z nejlepších absolventů univerzity.“

„Co studoval?“ vyzvídám.

„Armádní historii a jazyky,“ zahlaholí.

Ze záblesků, které má v očích, když o něm mluví, mi je jasné, že jej považuje za vůbec nejlepší partii pro mě. Dělán si z toho legraci, žádaný mladík by jistě ani okem nezavadil o nějakou stydlivou holku z Halifaxu. Ale její nadšené vyprávění se i přesto dobře poslouchá.

„Už tři roky po skončení univerzity se stal nadporučíkem,“ sype ze sebe a celá při tom září. „Říká se, že Lukas Grey by do roka mohl být nejmladším velitelem v historii gardy.“

Teta ještě dlouho omílá téma Lukase a několika dalších mladých mužů. Zatímco mluví, vykouknu z okna a pozoruji ubíhající krajinu. Budovy ve městech, jimiž projíždíme, jsou čím dál vyšší, větší a čím dál tím blíže u sebe, rozsvícené lucerny jsou připravené na setmění. Těžší kočár a hustá koňská doprava nás v jízdě zpomalují. Přehoupneme se přes kopec, projedeme zalesněnou oblast, a pak se před námi najednou objeví hluboké údolí, které nás zavede přímo do Valgardu, hlavního města Gardnerie.

Malthoriánský záliv lemuje osvětlený Valgard jako přepychová spona na kabátu. Oceán v pozadí žhne překrásným západem slunce a všechno se koupe v intenzivních odstínech nespoutaného ohně. Voda je posetá malými loďkami. Přístaviště ve Valgardu připomíná zahnutou rybí kost.

Všechno hltám pohledem a téměř nedýchám. Město se po setmění třpytí, světelné tečky se rozbíhají všemi směry jako procitající světlušky. Náš kočár sjíždí dolů do údolí, nebude trvat dlouho a dorazíme do centra hlavního města.

Stáhnou okénko kočáru a dívám se ven.

Budovy z luxusního, tmavého dřeva železného stromu se kolem mě tyčí do výšky, rozšířená horní poschodí podpírají bohatě vyřezávané ebenové sloupy. Smaragdově zelené oblouky pergol jsou hustě porostlé bujnou, kvetoucí vegetací, která vyčnívá nad vrcholky střech a pne se po stěnách budov.

Zavřu oči a vdechuju intenzivní vůni dřeva železných stromů. Naše domy se tradičně staví z tohoto druhu dřeva a bývají zdobené lesními či stromovými motivy, což je symbolická připomínka stvoření našeho lidu Prastarým ze semínek posvátného železného stromu, který nám dává právo vládnout všem ostatním stromům i zvířatům.

Projíždíme okolo venkovní restaurace, jídelní stoly jsou rozeseté po promenádě a obklopené dekorativními ovocnými stromy, a to vše osvětlují lucerny se skleněnými tabulkami ve tvaru kosočtverců. Vůně jídla zavane až do kočáru: pečené jehněčí, smažené ryby a mísy brambor s bylinkami.

Pod švestkou hraje malý orchestr.

Uchvácená krásnou hudbou se otočím na tetu. Ještě nikdy jsem neslyšela hrát orchestr. „To je Valgardský symfonický orchestr?“

Teta Vyvian se usměje. „Ale kdepak, Elloren. To jsou zaměstnanci restaurace.“ Pobaveně se na mě podívá. „Chtěla by sis během svého pobytu ve Valgardu poslechnout symfonický orchestr?“

„Samozřejmě,“ vydechnu.

Nechávám se unášet nekonečnou záplavou obchodů, kaváren a trhů. Ještě nikdy jsem neviděla tolik Gardneriánů pohromadě. Uniformní, tmavé oblečení dodává jejich vzhledu eleganci a přitažlivost, černé hedvábné tuniky žen jsou posíté třpytivými drahokamy. V naší svaté knize se píše, že na památku dlouhé historie útlatu máme nosit barvy noci, ale když se rozhlédnu okolo sebe, nemám na takové ponuré myšlenky ani pomyšlení. Všechno je tak úžasné velkolepé. Jsem nadšená a naprosto unešená, strašně toužím být toho všeho součástí. Podívám se na své prosté, tmavě hnědé vlněné

šaty a představuju si, jaké by to asi bylo mít na sobě něco pěkného.

Kočár se najednou nakloní a ostře zatočí napravo do úzkých, tmavých uliček mezi domy, které už nejsou tak půvabné, jako ty na hlavní ulici. Výkladní skříně obchodů jsou potemnělé a osvětlení zbarvené do ruda.

„Přikázala jsem kočímu, aby to vzal zkratkou,“ podotkne teta na vysvětlenou, zatímco se probírá dalšími úředními spisy. Lumen v lucerně kočáru zareaguje na tmou a rozzáří se o něco jasněji.

Tajuplná, intenzivní záře světelných krystalů mě naplňuje úžasem. Elfské lumeny jsou neskutečně drahé a zlatý je z nich nejvzácnější. U nás doma jsem se setkala jen s močálově zelenými, a to ve venkovním osvětlení u Gaffneyů.

Teta Vyvian si povzdechne a zatáhne okénko. „Tohle není zrovna nejlepší část města, Elloren, ale ušetří nám poměrně hodně času z naší jízdy. Zatáhni si okénko, není to pěkná čtvrť. Měli by ji celou zbourat a postavit znovu od základů.“

Už se natahuju k okénku, abych ho zatáhla, když vtom najednou kočár zpomalí a prudce zastaví. Od té doby, co jsme dorazily do města, kvůli husté dopravě v ulicích v jednom kuse zastavujeme a zase se rozjíždíme.

Ve zlomku vteřiny, těsně před tím, než zatáhnu za šňůru, něco s hlasitým plesknutím narazí do okna... křídlo bílého ptáka. Byl to jen letmý okamžik, určitě se mi to jen zdálo. Přilepím obličej na sklo a snažím se ptáka zablédnout.

Nejsou to jen ptáci, jsou to Pozorovatelé! Slyším v hlavě Sagina slova.

A pak ji spatřím. Jen pár kroků ode mne sedí mladá žena.

Je to ta nejkrásnější bytost, jakou jsem kdy viděla, a je oblečená do jednoduché bílé tuniky. Její dlouhé, stříbrné vlasy se třpytí jako sluneční paprsky odrážející se od vodopádu a dopadají na bledou, téměř průsvitnou, až namodralou kůži. Má pružnou, elegantní postavu, nohy složené na stranu a podpírá se o útlu, alabastrovou paži.

Ze všeho nejvíc mě však upoutaly její oči. Jsou obrovské a šedé jako rozbouřené moře. A plné hněvu.

Sedí v kleci. Je zavřená v opravdové kleci, velké sotva natolik aby se v ní mohla posadit, nikoli postavit, a klec je umístěna na stole. Dva muži tam stojí, dívají se na ni a přitom se baví o nějakých

osobních záležitostech. Z druhé strany klece do ní šťouchají dva chlapci dlouhým, špičatým klackem a čekají, co udělá.

Ale ona si jich vůbec nevšímá. Dívá se přímo na *mě*, nespouští ze mě oči. Z jejího pohledu vyzařuje děs tak bytostný, že od ní musím odtrhnout zrak a srdce mi buší až v krku.

Žena se nakloní dopředu, prudce se chopí rukama mříží a otevře ústa. Šokovaně ucuknu. Po obou stranách na krku se jí rozevrou úzké stříbrné štěrbiný a kůže kolem se nadvzdne proudem vzduchu.

Svatý Prastarý, ona má *žábry*!

Žena ze sebe vypraví pištivý, ohlušující skřek, jaký jsem nikdy předtím nezaslechla. Netuším, co se pokouší říct a co to má s hlasem, ale o významu není pochyb. Křičí o pomoc.

Muži sebou trhnou, zacpou si rukama uši a znechuceně se na ni podívají. Chlapci se smějí, nejspíš si myslí, že ji konečně vyprovokovali. Pak ji začnou pošťuchovat klackem ještě silněji. Ale ona se ani nehne. Jen se na mě upřeně dívá.

Očima sklouznou na ceduli nad vchodem do obchodu. Píše se na ní: *Perly oceánu*. Kočár se najednou rozjede a ona mi zmizí z očí.

„Teto Vyvian,“ křičím hystericky, „byla tam *žena*! Měla... *žábry*! Byla v *kleci*!“ Ukazuju na postranní okénko, kde jsem ji zahlédla, a srdce mi buší.

Teta krátce a s mírným znechucením pohlédne k okénku. „Ano, Elloren,“ povzdechne si. „Ten řev se nedal přeslechnout.“

„Ale, ale... *co*...“ Nemohu najít slova.

„Selkie, to byla selkie, Elloren,“ přeruší mě teta a očividně se o tom dál nehodlá bavit.

Jsem zmatená z její lhostejnosti. „Byla v *kleci*!“ Ukazuju nevěřícně k okénku.

„Není všechno tak, jak to na první pohled vypadá, Elloren,“ prohlásí strojeně. „Pokud chceš vstoupit do světa širších souvislostí, musíš to pochopit.“ Podívá se na mě a zkoumá můj zoufalý obličej. Nejspíš jí došlo, že bez delšího vysvětlení se z toho nevyvlékne. „Vypadají sice jako lidi, ale nejsou to lidi, Elloren.“

Naprosto lidské, vyděšené oči té mladé ženy se mi zaryly hluboko do paměti. „A co tedy jsou?“ ptám se stále ještě otřesená.

„Jsou to tuleni. Divocí tuleni, nic víc.“ Teta se na chvíli odmlčí a opře si záda o bohatě vyšíváné polštáře. „Před dávnými dobami

byly selkie očarovány mořskou čarodějkou. Při každém úplňku připlouvají k pevnině na pobřeží a vystupují ze své tulení kůže v lidské podobě. Celá léta nám dělaly problémy, útočily na rybáře, rozbíjely lodě. Bylo to šílené.“

„Ale ona vypadala tak křehce.“

„Jak už jsem řekla. Vzezření mate. Selkie jsou ve své kůži silnější než nejmocnější mágové a, jako všichni tuleni, jsou nebezpečnými predátory.“

„A když nejsou ve své kůži?“

„Výborná otázka, Elloren,“ přikývne teta potěšeně. „Trefila jsi přesně do černého. Bez kůže je můžeme lehce zpacifikovat.“

„Proč?“

„Ztrácejí svou sílu a nemohou se bez ní proměnit v tuleně. Bez své kůže se nemohou vrátit. Jsou to divoká zvířata, i když je udržuješ v lidské podobě sebedelší dobu, vždy se budou chtít vrátit zpátky do oceánu. Nejsou to lidé, Elloren. Je to jen iluze. Neznepokojuj se tím.“

„Ale proč byla v kleci?“

Teta se zatváří, jako by jí moje otázka byla proti srsti. „Někteří lidé je rádi chovají... jako domácí mazlíčky.“

Zkoumám její obličej. Nepodívá se na mě a netrpělivě pokukuje k okénku.

„Vypadala... vypadala tak *vyděšeně*,“ řeknu našťvaně.

Tetina tvář se uvolní. „Pohled na zvířata zavřená v kleci není příjemný. Jsem naprosto a zásadně proti obchodu se selkiemi a dělám všechno proto, abych tomu zamezila,“ ujišťuje mě.

Pocítím určitou úlevu.

„Existuje mnohem humánnější způsob zacházení se selkiemi než zavírat je do klecí a nutit je... aby se chovaly jako lidé,“ vysvětluje zamysleně. Natáhne před sebe prsty a prohlíží si své půvabné nehty.

Jsem ráda, že to tak vidí. Víím, že by s ní souhlasili i moji bratři. Zejména Rafe se ostře staví proti zneužívání zvířat, nesnese pohled na kruté zacházení s nimi.

„Takže jí pomůžeš?“ tlačím na ni.

„Ano, ano, Elloren. Samozřejmě, že ano.“ Teta si netrpělivě stahuje manžety u rukávů. „Jakmile se Marcus Vogel stane nejvyšším mágem, s těmito věcmi skončujeme.“

Ráda bych se tím nechala uchlácholit, ale je to všechno příliš znepokojující.

Podívá se na mě. „Elloren, nepřivezla jsem tě sem, abych ti vyprávěla o místní fauně. Můžeme si povídat o spoustě příjemnějších věcí.“

Tiše přikývnu a teta mi začne ukazovat své oblíbené obchody a historické památky. Tvář selkie mi však zůstává v paměti stále živá, nemohu se toho hrozného pocitu zbavit po zbytek naší společné jízdy.

6. KAPITOLA

VALGARD

Přijíždíme s hvězdnou oblohou nad námi. Náš kočár odbočí k trojpodlažnímu domu tety Vyvian, jeho klenutá okna zlatě září do noci a před námi se jako na uvítanou rozprostře luxusní schodiště z tmavého dřeva.

Bujná zahradní vegetace vytváří podél obloukové přístupové cesty slavobránu, a zatímco kočár zpomaluje, vdechují její těžkou, sladkou vůni. Železné stromy jsou obsypány zářivými květy, které zahalují cestu do světle modrých odstínů.

Náš kočár pozvolna zastaví.

Když vystupujeme z kočáru, po obou stranách stojí urisské služky. Rovné, fialově zbarvené vlasy mají spletené do pevných copů, jejich uši jsou zašpičatělé a kůže má světle levandulový odstín, což prozrazuje příslušnost k vyšší kastě. Takovou barvu jsem ještě neviděla, jediné Urisky, které jsem kdy spatřila, pracovaly na Gaffneyovic farmě. Měly bílou, jemně narůžovělou barvu kůže, vlasů i očí, takže patřily k nižší kastě. Byly tak bledé, že kdyby jejich kůže a vlasy neměly jemný nádech do růžova, mohla bych si je klidně splést s alfsigerskými elfy. Plátěné uniformy těchto Urisek jsou pěkně naškrobené, sněhově bílé tuniky jim překrývají šedé suknice, ale jejich tváře jsou bez výrazu.

Dotknu se hrubé látky na kraji své vlněné tuniky a najednou mi to dojde. *Jsem oblečená hůř než služky.* Zvednu hlavu a obdivuju výšku domu, ale pak se mi sevře hrdlo a polknu. Uprostřed vši té nádhery si připadám strašně malá a bezvýznamná.

Rezidence tety Vyvian je postavená ve stejném architektonickém stylu, jaký jsem viděla po celém Valgardu. Je to výšková budova o několika poschodích postavená ze dřeva železného stromu, přičemž vyšší a širší patra podpírají točité dřevěné sloupy. Na střeše je luxusní zahrada se stromy v květináčích a po stěnách domu se pnou výhonky všech možných druhů popínavých rostlin.

Ten dům vypadá jako gigantický strom.

Je postavený na vyvýšeném místě s panoramatickým výhledem na oceán z jedné strany a na mihotavá světla Valgardu a Malthoriánský záliv z druhé strany.

Je opravdu překrásný.

Plna očekávání stoupám po schodech hned za tetou Vyvian. V mžiku je nahoře u dvoukřídlých dveří, které před námi rozevřou další dvě urisské služby.

Kráčí vzpřímeně a s takovou elegancí, že ji nevědomky začnu napodobovat a přidám do kroku, abych jí stačila. Nechápu, jak dokáže na takových úzkých a vysokých podpatcích kráčet zcela sebejistě a noblesně, jen jí suknice šustí u nohou.

Já bych v takových botách určitě upadla.

Mám na sobě pevné boty vhodné pro práci na zahradě a v chlévě. Tajně doufám, že si taky jednou budu moci vyzkoušet takové dámské boty, jako má ona.

Zastavíme se v té nejkrásnější vstupní hale, jakou jsem kdy viděla. Stolky jsou zdobené kyticemi čerstvých rudých růží, kachličky na podlaze tvoří černo-zelené geometrické tvary a výplně dveří zdobí vitráže s popínavými rostlinami.

Být uprostřed takové nádhery mi připadá vzrušující.

Teta Vyvian se probírá nějakými papíry, které jí na stříbrném podnose přinesla služka. „Elloren, omlouvám se, ale budeš se muset zabydlet sama.“ Na chvíli se odmlčí a soustředí svou pozornost na jeden z papírů. „Fenil’lyn ti ukáže tvůj pokoj, a až si vybalíš, dáme si společně pozdní večeři.“ Odloží dopis a s očekáváním se na mě usměje.

„Samozřejmě. Jistě,“ odpovím dychtivě. Rozhlédnu se kolem a vykouzlím široký úsměv, dívám se na ni plná vděčnosti a touhy zavděčit se jí. „Je... je to tu tak půvabné,“ koktám a zmocňuje se mě nervozita.

Teta bezděčně přikývne, jako kdyby o mě najednou ztratila zájem, pak se otočí ke služkám a odchází pryč se třemi Uriskami v závěsu. Podpatky na kachličkách hlasitě klapou. Jedna z Urisek zůstává se mnou, nejspíš Fenil'lyn.

Tetina odměřená reakce se mě trochu dotkla.

Kdybych měla magické schopnosti, byla bych pro ni zajímavější? Povzdechnu si. Během cesty kočárem teta opakovaně vyjadřovala zklamání nad tím, že jsem po své slavné babičce zdělila pouze její vzhled. To nevadí, řeknu si. Už jen to, že si mě vybrala a přivezla sem, je pro mě velká pocta.

Následuju Fenil'lyn dlouhou chodbou se stromky v květináčích podél zdí a pak vstoupíme do luxusně vybaveného hlavního sálu. Při pohledu na tu krásu přede mnou se zastavím.

Středové schodiště spirálovitě stoupá do výšky tří podlaží okolo sochy stromu v životní velikosti. Každé poschodí má kruhový balkon s kovaným zábradlím ve tvaru kvetoucích popínavých rostlin.

Přidám do kroku, abych dohnala Fenil'lyn, která už stoupá po schodišti. Cestou si prohlížím vyřezávané listy, vypadají jako živé, a fascinovaně přejíždím prsty po povrchu dřeva.

Přesličník obecný.

Obraz stromu, z něhož dřevo pochází, mi prozáří mysl jako letní slunce, mechem pokryté větve ční do prostoru.

V horním patře následuju Fenil'lyn bez jediného slova na balkon. Zastaví se před luxusními dřevěnými dveřmi a rozevře je.

Nakouknou dovnitř a musím několikrát zamrkat, abych uvěřila vlastním očím.

Roztopená krbová kamna s praskáním vydechují teplo, přímo naproti nim stojí postel s karminově rudým baldachýnem. Podél stěn se ke stropu tyčí opracované kmeny a větve z tmavého dřeva a intenzivně voní náterem z včelího vosku, klenutý strop je vymalován tak, aby připomínal hvězdnou oblohu. Vstoupím dovnitř a okamžitě mě zaplaví hřejivý pocit.

Všechno je pro mě už připravené, ani dřevo si nemusím nanosit.

Přímo přede mnou se v křišťálové výplni dveří odráží zlaté světlo lampy a krbového ohně.

Dotknu se zlatého štrápce z hebkého hedvábí, který visí z baldachýnu nad mojí postelí, a obdivuji spletené stromové vzory vyšité na purpurovém přehozu přes postel.

Pak se přesunu ke dveřím s křišťálovou výplní, vezmu za kliku a objevím za nimi obloukovou zimní zahradu. Skleněné stěny poskytují výhled na oceán a geometricky tvarovaný skleněný strop umožňuje panoramatický pohled na opravdovou hvězdnou oblohu.

Uprostřed zimní zahrady si hrají dvě bílá koťátka s balonkem na niti. Jsou chundelatá a bílá s očima modrýma jako obloha. Přesně taková jako moje kočka Isabela.

Celá okouzlená se sehnou a jedno z koťátek vezmu do náruče. Zatíná do mě drápky ostré jako jehličky a tichounce přede, až mu jeho malý hrudníček vibruje. Druhé koťátko se mezitím dál věnuje hře s balonkem na niti.

„Pro vás, mágyně Gardnerová,“ oznamuje mi se zdvořilým úsměvem Fenil’lyn. Je štíhlá a má úžasné oči barvy ametystu. Ve fialových vlasech jí prosvítá jeden šedivý pramen. „Mágyně Damonová si myslela, že by se vám mohlo stýskat po vašem domácím mazlíčkovi.“

Srdce mi zaplaví pocit vděčnosti. *Jak pozorné.*

Radostně vstanu a obrátím se k Fenil’lyn. Chovám předoucí kotě v náruči a jeho zvířecí hlavička mě lechtá pod bradou.

„Můžete mi říkat Elloren,“ směju se od ucha k uchu.

Úsměv jí ztuhne na tváři. „Děkuji, mágyně Gardnerová, ale to by nebylo vhodné.“ Půvabně sklopí hlavu a zlehka se ukloní. „Prosím, dovolu mi, abych vás oslovovala odpovídajícím titulem.“

V přítomnosti Urisky, která plunně hovoří naším jazykem, se cítím poněkud zvláštně. O to víc, když se ke mně tak uctivě chová někdo, kdo je možná starší než teta Vyvian. Nevím, jak na to mám reagovat.

„Samozřejmě,“ odpovím a zamrzlý úsměv na tváři jí s úlevou roztaje.

„Mágyně Gardnerová, budete-li něco potřebovat, stačí zazvonit,“ pronese s předstíranou lehkostí a nacvičeným pohybem ruky pokyne směrem ke šňůře se zlatým štrápcem u dveří. „Zanedlouho se vrátím, abych vás odvedla na večeři.“

„Děkuji,“ přikývnu.

Tiše odchází a já se zhluboka nadechnu uchváčena okolním prostředím.

Položím kotě zpátky do košíku k jeho sourozenci a otevřu dveře do zimní zahrady.

Jakmile vstoupím na obloukový balkon, ucítím na tváři slaný závan oceánu. Kamenný balkon kopíruje oblý tvar zimní zahrady a šplouchající vlny rytmicky narážejí na tmavou skálu pode mnou. Nahnu se přes okraj a pozoruju, jak na širším balkoně o dvě poschodí níže služky spěšně chystají bohatou večeři.

Večeři pro nás. Nemusím nic vařit. Nic uklízet.

Zhluboka se nadechnu osvěžujícího vzduchu prosyceného solí.

Tak na to bych si snadno zvykla.

Pomalu se vracím do svého pokoje a přejíždím prsty po hřbetech knih v malé knihovně zasazené do zdi. Všechny texty v ní jsou zaměřené na apatykářství.

Pocítím vlnu údivu a vděčnosti.

Vytvořila knihovnu jen pro mě.

Vzpomenu si, jak teta Vyvian nechala strážce vyslat runového ještěrába se vzkazem o našem příjezdu, ale i tak jsem překvapená, kolik osobních detailů dokázala zařídit během dvou dnů.

Vytáhnu z poličky jeden svazek a otevřu ho. Nová kůže na obalu se ohýbá ztuha. Ručně malované obrázky bylinek vypadají tak živě, že téměř cítím jejich vůni.

Kéž bych si mohla některé z těch knih vzít s sebou na univerzitu, moc by se mi hodily při studiu. Odkládací stůl u postele má zrcadlo lemované vitrážemi s motivem růží. Na stolku leží zlacený kartáč na vlasy, sada hřebenů a flakonky nejnovějších parfémů s hedvábnými štrápci karmínové barvy.

Tolik krásných věcí, věcí, které jsem v domě plném nepořádných chlapů nikdy neměla.

Pozvednu jednu ze skleněných lahviček, strčím do vzduchu a přičichnu.

Mmm. Voní jako vanilka a růže.

Milný opar se rozptýlí a mé oči spočinou na vestavěných poličkách, pod nimiž stojí malý sekretář. Na stolku jsou vystaveny dvě mramorové sošky.

Přesunu se k nim a jednu z nich uchopím do ruky. Broušený podstavec mě studí do dlaní. Představuje mou babičku, jak někam s hůlkou u pasu odvádí gardneriánské děti a usmívá se jejich obdivným výrazům. Prohlížím si ji zblízka a přejedu prstem přes její ostré řezané rysy a drobný nos.

Jsem to celá já. Rozhodně jsem jí neuvěřitelně podobná.

Druhá soška také představuje mou babičku, mocnou a nezkrotnou. Křehkou hůlku zvedá do výšky, vlasy jí divoce vlají ve větru a u nohou jí leží mrtvý ikaralský démon.

Ikaral, jako Sagino zdeformované dítě.

Na moment strnu a znepokojeně svažím obočí. Myšlenka na ikaralského démona působí v tomto útulném prostředí velice disharmonicky. Sladká koťátka, všude samý luxus. Mám chuť tu sošku schovat do skříně a už se na ni nepodívat.

Temný výjev vypustím z hlavy, opláchnu se a připravím na večeri s tetou.

„Líbí se ti tvé pokoje, Elloren?“ prohodí teta Vyvian s úsměvem, když dorazím ke stolu na balkoně. Fenil'lyn se ukloní a s grácií odchází.

„Jsou nádherné, děkuji,“ odpovím ohromeně. „Nikdy předtím jsem něco podobného...“ Zjišťuju, že výhled na oceán je naprosto uchvacující. „Vlastně se mi tu líbí úplně všechno.“

Spokojeně se usmívá. „Máš na to pokrevní právo. Užívej si to. Tvůj strýc ti to upíral až příliš dlouho.“ Ladným gestem ruky mi pokyne, abych se posadila. „Prosím, posaď se a užijeme si spolu výhled.“

Nadšeně se usadím na židli proti ní, šedý kámen balkonu pod našima nohama zakrývá tmavě zelený koberec. Na několika stojanech visí lucerny a osvětlují náš stůl měkkým světlem, které se třpytí jako zlaté mušky na luxusním porcelánu.

Na postranním talíři mám vyskládané kousky gratinovaného bažanta na citrusech, tenké plátky citronu zdobí šťavnaté ptáčí maso. Jako příloha je divoká rýže se sušeným ovocem, ořechy a malá karotka. Čerstvý chléb, z něhož se ještě kouří, leží mezi námi hned vedle talířku s máslem ve tvaru květů. Na stole nechybí ani džbáněk mátové vody a košík s čerstvým ovocem. Na malém stolku u zdi balkonu stojí konvice s horkým čajem, pyramida sušenek a kytice rudých růží v křišťálové váze.

U čajového servisu čeká služka nehybná jako socha. Je to mladá Uriska s modrou kůží a zářivě safírovýma očima a upřeně, s prázdným výrazem, hledí před sebe. Stojí tak nehnutě, až skoro zapomínám, že to není socha.

Teta Vyvian popíjí vodu a zvědavě si mě prohlíží.

Chci se jí zalíbit, a tak se pokouším sedět s rovnými zády a rukama volně složenýma na klíně, napodobuji její půvabné držení těla. Oděv mám sice ošuntělý, ale alespoň chovat se mohu jako ona.

„Zítra tě pošlu k nejlepší švadleně ve Valgardu, aby ti spíchla celý nový šatník,“ poznamená s lehkým úsměvem. „Můžeš si ho vzít s sebou na univerzitu.“

Jako kdyby uměla číst moje tajná přání. Jsem za to nesmírně vděčná. Nikdy jsem neměla dost peněz, abych si mohla pořídit hezké oblečení. Je tak laskavá, krk a tváře mi zaplaví horko a zčervenám v obličejí. „Děkuji, teto Vyvian.“

„Bohužel tě nebudu moci doprovodit.“ Položí skleničku na stůl a pustí se do svého bažanta. „Mám nějaké zařizování pro Radu mágů, ale požádala jsem tři mladé dívky, aby ti dělaly společnost. Budou to tvé spolužačky na univerzitě.“

„Ach, ano.“ Představa, že potkám své spolužačky, ve mně vyvolává nadšení smíšené s nervozitou. Ochutnám bažanta a jeho maso se mi rozpadá na jazyku, je marinovaný citronovou šťávou a nadívaný čerstvými bylinkami.

„Jsem si jistá, že Paige Snowdenová a Echo Floodová se ti budou moc líbit,“ zamyslí se a vloží do úst malé sousto. Pak si osuší rty ubrouskem. „Jsou to dcery členů Rady mágů. Půvabné mladé dámy. Milé a dobře vychované.“

Ale... vždyť mluvila o třech dívkách. Tázavě se na ni podívám, možná že jsem se přeslechla.

„A ta třetí dívka?“

Teta Vyvian pevně sevře rty, tvář jí potemní a oči zchladnou. „To bude Fallon Baneová, drahoušku. Pochybuji, že se ti bude zamlouvat.“

Dívám se na ni překvapeně. „Ale... proč?“

„Její otec, Malkyn Bane, je armádním velitelem s velkým vlivem na Radu a rovněž mágem páté úrovně.“ Říká to s odpovídající